

Srijeda ujutro - 10 sati

Vrijeme je za dugoočekivanu praksu na HRT-u

Par ranoranioca ili samo odgovornih studenata došlo je pola sata prije 10 sati kako bi pronašli Mramornu portu, zapalili cigaretu i popili kavu ispred,

Ja naravno nisam bila niti među jednom od dviju grupacija, onako pospana i snena iz noćne, škiljavih očiju poput kakvog hrčka dojurila sam u kompleks zgrada HRT-a kako bi započela sa svojom drugom praksom iz radija. Očekivanja su velika a uzbuđenje još veće. Čeka me veliki HRT. Do sada sam bila na Gold FM-u i Radio Studentu, u simpatičnim malim redakcijama, uz prijateljski raspoložene novinare oko mene, tko zna što me sad čeka?

Puno mi je misli prolazilo glavom dok sam jurila na biciklu i pokušala čekirati jesam li sve ponijela sa sobom što mi je potrebno. Na Mostu slobode uzbuđenje se moglo osjetiti u trbuhu. Još osam minuta do 10.

Zaokrećem prema Prisavlju dd. Veliki parking, rampa i namргоđeni brkati portir samo su povećali napetost. "Kuda ćete?", upita me brko, a ja samo razmišljam kako da mu moja ekspresija što uvjerljivije dokaže da znam gdje trebam biti za tri minute.

"Znate sve, kod Mramorne porte..." Mramorne porte?!? Kakva je to Mramorna porta? Postoji više porta?... Razmišljam, osjećam sve veću nervozu, pogledom tražim nešto što najbliže liči opisu Mramorna porti.

Skrećem desno, parking za bicikle. Ostavljam bicikl i odlazim na neki najbliži ulaz.

"Djevojčice, ideš do kraja zgrade pa desno", odgovara vrlo lijepa gospođa. Izgledaju li sve HRT-ove novinarke poput ove gospođe?

Minuta do deset. Našla sam portu. Ulazim. Dobro je, cure su tu. Čujem Katin smijeh. Svi su tu. Portirka pita jesam li i ja praktikantica, potvrdno klimam glavom dok pokušavam sakriti zgužvanost lica. Dobivam papir, sjedam, objašnjavam Kati da sam preumorna za ovo zbog Vintagea. Prokleta noćna, što mi je to trebalo u životu? Dolazi neki podeblji gospodin, provjerava jesmo li svi na okupu, ne znam kako se predstavio.

HRT sve više liči na space shuttle. Ulazimo u lift. Čopor studentica izaziva sve veće podsmijevanje i hiotanje HRT-ovaca. "To su sigurno praktikanti", "Joj ne, opet praktikanti" "Počelo je" "Sigurno će biti tu dva tjedna", bili su tek glasni šapati u liftu do četvrtog kata. Izlazimo.

Gospodin bezimeni vodi nas do nekakvog ugla. A kod ugla nas čeka ni više ni manje nego Glas odnosno Tihomir Vinković. Slijeda kosa i pletenica oko glave - skroz neobično.

Uglavnom Tihomir hoda labirintom HRT-a, lupkajući petama cipela a čopor studentica ide za njim. Grupica se polako rastapa kako koračamo po redakcijama, neki odlaze u vanjsku politiku, neki u unutarnju, neki u informativu a ostajemo nas tri - Sonja, Dora i ja. Stisnute jedna uz drugu, svaka u svom svijetu skenira hodnike.

Meni je već dosta, spava mi se, čeka me useljavanje u novi stan a i danas radim noćnu. Ulazimo u neku novu prostoriju, po interijeru ne bih rekla da je redakcija već ured. Proviruje glava iza - Grga Mrvica. Mi se ogledavamo oko sebe, kako je moguće da se osoba takvog obujma glave preziva Mrvica. Smijem se u sebi, na van ozbiljna ali na tren pogledavam cure, i njima je smiješno prezime gospodina ispred nas.

Gospodin Mrvica nam počne objašnjavati nešto o programima za montažu, sav se potrudio brzinski opisati kako HRT funkcionira. Prekida ga Tihomir pitanjem "e djevojke na kojem ste vi ono faksu?". Mi izbezumljene pogledavamo u Tihomira koji još uvijek mrtav ozbiljan traži odgovor. Netko od nas tri promrmlja novinarstvo a gospodin Mrvica na to odgovara "Politologija?", uslijedilo je jedno ljutito "Ne, novinarstvo". Kasnije ću shvatiti da gospodin Mrvica nije jedini

Kako bilo, nas smo tri tako stajale za stolom gospodina Mrvice koji se sav dao u objašnjavanje programa iNews i NETIA, programi koje koristi HRT. Shvativši da tu uopće ne trebamo biti, Tihomir nas upućuje na druga vrata - redakciju kulture.

Ulazimo a tri gospođe dižu glave s računala. Ana Krois urednica emisije Kretanje Točke, Katarina Kolega urednica emisije Katapultura i neka treća gospođa koja nam se nije predstavila pa joj ne znam ime, a i bila je namргоđena pa sam možda i zbog pospanosti potpuno ignorirala namргоđenu gospođu.

Ulazimo u drugu prostoriju redakcije, četiri prazna kompjutera i hrpa knjiga o umjetnosti, slikarstvu, kiparstvu, kazalištu... fantastično! Jedva čekam! Možda ću moći i ići na teren, baviti se ponovno povijesti umjetnosti, jedva čekam!

No kako je uzbuđenje ekspresno došlo tako je i otišlo, naime, nas tri ćemo idućih tjedan dana "učiti montirat", "učiti pisat vijesti" i "učiti slagat tonove". Stvarno? Na trećoj će me godini netko učiti nešto što sam učila na prvoj?

Nakon par minuta objašnjavanja, Ana Krois shvatila je kako ja ipak nešto znam o tome, pogledala me i pitala "a djevojko, ti si negdje ovo učila?" "Da, volontirala sam skoro godinu dana na Radio Studentu a uz to sam od 16. travnja na praksi na Gold FM-u", odgovaram joj ali pomalo nezainteresirano. Na što ona meni daje zadatak da napišem najavu za promociju mape linoreza Studija Podsvjesnog Maje Rožman.

Cure su valda rezale tonove s pressice dok sam ja slagala najavu, ne znam.

Uglavnom oko 12 sati vraća se gospodin koji je bio u redakciji dok smo mi dolazile, upoznaje se s nama, govori svoje ime, Ivan Žaknić. Sigurno je to urednik, pomislila sam, dok je on čitao moju najavu i odgovorio "U redu cure, ovo je dosta za prvi dan, vidimo se sutra"

Što? To je to? Zar je ovo kraj prvog dana prakse na velikom HRT-u. Očekivala sam barem kritiku na najavu ili nešto drugo. Odlazi Žaknić, mi se spremamo i pozdravljamo novinarke u redakciji.

Pomalo razočarana sjedam na bicikl i jurim u smjeru faksa. Prelazeći most prolaze mi misli glavom "Kako je moguće da je to bilo to od prakse? Vježba najave i obilazak po labirintskim hodnicima?" Pogled mi zastane na guvernal bicikla - PA OVO UOPĆE NIJE MOJ BIKIKL!!!

Kvragu! Kako sad, pa ima košaricu, ali nije ista boja! Ajme! Što sad da radim?

Ništa, moram biti na faksu za deset minuta, Tena će me ubiti ako ne riješim prilog danas. Jao, ovo mi stvarno nije trebalo.

Sjedam u studentsku klupu, vidim propušten poziv. Uzvraćam ga. Bio je to portir s HRT-a, nervozno viče na mene kako sam ukrala bicikl istraživačke novinarke Maje Fišter. Knedla u grlu. Zastanem na trenutak. "Ali gospodine, ja bicikl zbilja nisam namjerno ukrala" Ne vrijedi ni pokušaj opravdanja. Ja sam praktikantica kradljivica i tu je bio kraj rasprave s ljutitim portirom.

Kaos u glavi. Kako se to moglo dogoditi? Kakva nepažnja, kakva nonšalantnost s moje strane. Jesam li na trenutak razmišljala o tome što još danas trebam napraviti pa sam sjela na prvi približno sličan bicikl mome, jesam li samo bila umorna iz noćne ili sam razmišljala o selidbi koja me čeka prije posla?

Kako bilo, treba li stvari nazvati pravim imenom? Praksa na HRT-u čisto je odrađivanje novinara koji nemaju strpljenja za praktikante a jedna je praktikantica (slučajno) ukrala nečiji bicikl jer nije obraćala pažnju.

Završilo je predavanje, danas nemamo realizaciju. Hvala bogu. Kiša pada, nevrijeme se spustilo. Ja na tuđem biciklu jurim prema HRT-u. Razmišljam kako je selidba otpala s dnevnog rasporeda, samo da što prije vratim tuđi bicikl.

Mokra ko miš, portir me prepoznaje, diže rampu, vraćam bicikl. Moj naravno stoji na mjestu gdje sam ga jutros ostavila. Uzimam ga i jurim na posao.

Četvrtak

Budim se. Temperatura i opća slabost ukazuju na sinoćnju jurnjavu. 39 sa 7. Krasno. Zovem Sonju, ispričavam se što danas neću moći odraditi praksu, ona mi preko telefona govori kako je Žaknić rekao da nema veze jer mogu doći preko vikenda.

Petak

Temperatura je splasnula ali slabost je dalje ovdje. Jutro je krenulo mučninom i povraćanjem, mislim da ni danas ne bi bilo pametno otići ovakva na praksu. Dečko odnosno novi cimer odrađuje posljednje pospremanje, zvuk usisavača probija kroz glavu. Zovem redakciju, pitam ih kada sutra trebam biti tamo. "Djevojko, preko vikenda su samo dežurstva, nemaš što raditi na praksi, dobit ćeš

dodatan zadatak kojim ćeš odraditi oba dana.” “U redu, hvala Vam”. Poklapam telefonsku liniju i nastavljam spavati.

Ponedjeljak

Čeka me razgovor s gospođom Kristinkom Knežević Wozdecky, suradnicom na HRT-ovoj Akademiji. “Djevojko, kako se to desilo?”, opravdavam se a ona vidjevši da mi je zbilja žao odlučuje kako neće biti nikakvih daljnjih sankcija za moju nenamjernu krađu. Odlazim u redakciju. Misli prolaze glavom - što sad? Hoće li i oni misliti kao i portir da sam ukrala bicikl istraživačke novinarke?

Jurim na četvrti kat a tamo - Sonja i gospođa čistačica. Sonja je nervozna i sama. “Što je bilo draga? Di su ostali?” “Pa gle, tu nikog nema, ja ne znam što da radimo, sjedim tu već pola sata i stvarno nikog osim čistačice nema ni u blizini.” I tako smo nas dvije odlučile sjediti još neko vrijeme u redakciji. Tišina i Sonjino nervozno lupkanje noktiju bili su mi znakovi da negdje moramo krenuti. Otišle smo do ureda gospodina Mrvice. Objasnile mu kako već sat vremena same sjedimo u redakciji, a on nam je na to dogovorio “Pa da kulturnjaci su na Mirogoju.” Šta? Mirogoju? I nitko nas nije mogao obavijestiti? Nije valjda umro neko koda smo upoznale u ovih par dana? Valjda nije. Pozvale smo lift i svaka je krenula svojim putem.

Ne razumijem baš, za sad na HRT-u samo neke neočekivane stvari. Bicikl, pa onda dva dana groznice koje sam trebala odraditi za vikend što je bilo otkazano u petak popodne i onda dođemo u ponedjeljak i nema nikog. Jel se tu neko šali s nama?

Utorak

Dolazimo u deset po dogovoru. Ekipa iz ostalih redakcija uzima kavu. Svi zajedno čekamo lift i krećemo na četvrti kat, rastajemo se kod ulaza. Sonja i ja ulazimo u prostoriju redakcije, Katarina nas s osmijehom dočekuje - “Koja je od vas Iris? Imam poseban zadatak za nju.” Katarina Kolega urednica je emisije Katapultura i daje mi zadatak da s još jednom od kolegica odem na otvaranje izložbe Vlase Delimar “Dolina ili poezija genetskog ponašanja”. Za nama u redakciju ulazi Ivan Žankić i daje nam zadatak da napišemo najavu za Cnanski festival i kratki prilog o novoizabranom glavnom direktoru Gavelle. Rekao je da smislimo i 5-7 pitanja za Ferenčinu koja bismo ga upitale

Žankić me upitao jesam li dobila poseban zadatak kako me nije bilo dva dana na radiju. Odgovorim da jesam. I da sam izabrala Sonju da ide sa mnom. Katarina nam je potom objasnila da performans počinje u 19 sati a izložba u 21.

Oko jedan smo bile gotove s pisanjem najava za Cannes i Gavellu, potražile smo Žaknića i otišle u studio broj 8 pročitati. Smiješan tonac bio je nasuprot nas, staklo nas je odvajalo. Krenule smo s čitanjem. Sonji je to išlo glatko, pročitala je vrlo brzo i bez greške. Došao je red na mene. Upalilo se crveno svijetlo. Pojavila mi se knedla u grlu. Nisam čitala u eteru još od operacije glasnica prošle godine u petom mjesecu. Tada sam i otišla s Radio Studenta. Glas mi je drhtao, osjetila sam nervozu. Počela sam čitati ali su mi se u jednom trenu zamutila slova na papiru. Udahnula sam i krenula ispočetka. Nisam bila sigurna u imena redatelja ali me Sonja svojim pogledom uspjela umiriti. Glas je prestao drhtati. Nastavila sam čitati. Prešla sam na Gavellin dio. Bila sam zadovoljna pročitanim. Još jedan udah i izdah i idemo kod Žaknića. On će nam dati kritiku, barem sam tako očekivala. “Bilo je ok, Sonja tebi se čuje naglasak a ti Iris... prestrašila si se. Oдите sada, večeras idete na izložbu.”

Hm, očekivala sam malo više kritika. Jesam li dobro radila stanke? Kakav mi je bio glas? Imam li i ja naglasak?

No dobro, vratile smo se u redakciju. Katarina nam je ponovno dala upute za večeras, pregledala pitanja koja smo pripremile za Vlastu Delimar i pružila nam snimač. Objasnila je gdje se pali a gdje gasi, kako ćemo smanjiti ili pojačati zvuk i to je bilo to.

Par sati kasnije Sonja i ja se nalazimo u problemu. Naime, za performans kao i za izložbu svi koji žele doći trebaju se najaviti zbog ograničenih mjesta. Krasno. Nismo znale. Sonja šalje mail organizatorima koji nas ne puštaju na performans, odgovaraju nam kako možemo doći samo na izložbu. U redu, idemo onda na izložbu. Spremne s pitanjima, naoružane dobrom voljom krenule smo u pohod. Prvo smo uzele izjavu Sonjina prijatelja, studenta pete godine Akademije likovnih umjetnosti. Potom smo se probile do Vlaste i njene kćerke. Kćerka nije bila zainteresirana ali zato Vlasta jest.

Držala sam snimač i pitanja dok je Sonja ista postavljala umjetnici.

Huh, preživjele smo i to. Bila sam zadovoljna. Na slične sam izložbe išla dok sam radila na Studentu. Sutra nas čeka redakcija i preslušavanje materijala.

Srijeda

Posljednji dan na praksi. Uzbuđena, umorna ali zadovoljna odrađenim. Dolazim do zgrade HRT-a, čeka me Sonja. Danas nemamo praksu. Neko je javio da je jučer bio posljednji dan prakse i svi koji su došli pušteni su kući. Dobro, a što s našim prilogom? "Za to ne brini, Katarina će sve sredit", odgovara Sonja mirno. Potvrdu o odrađenoj praksi dat će nam profesorica na idućem predavanju. Okej.

Nakon par dana na webu HRT-a pojavio se naš prilog koji je izašao u sklopu emisiju Katapultura. U 35. minuti emisije novinarka spominje tek jednu studenticu - Sonju. Pomalo razočarana odmahujem rukom i shvaćam kako praksa na HRT-u i nije bila baš onakva kakvom sam je očekivala.

<http://radio.hrt.hr/ep/katapultura-11-05-2018/254984/>